

Daniels bok - nummer ett hundre og åtte

Avsløring av profetisk symbolikk: En omfattende analyse av de syv basunene i Åpenbaringen

Jeff Pippenger

2024-02-29

William Miller fikk stort lys over de sju menighetene, de sju seglene og de sju basunene i Åpenbaringsens bok. Han plasserte disse profetiske symbolene innenfor rammen av de to ødeleggende maktene, hedenskapet etterfulgt av pavedømmet. Han så ikke enhver profetisk egenskap ved disse symbolene, men det han så, la grunnlaget for forståelsen av Guds menighets indre historie og ytre historie fra apostlenes tid og inntil verdens ende. Den indre historien ble framstilt ved menighetene, og menighetenes ytre historie ble framstilt ved seglene. Han så at basunene var symboler på Guds dom over Roma, noe som var et forbilde på Guds dom over Roma ved verdens ende, selv om han ikke så at Roma ved verdens ende besto av en trefoldig forening.

Boken skrevet av Uriah Smith med tittelen Daniel and Revelation inneholder noen feilaktige forestillinger, men den ble av søster White omtalt som «Guds hjelpende hånd». Hun fremholdt at den burde spres sammen med The Great Controversy, Patriarchs and Prophets og The Desire of Ages. Hennes sterke anbefaling betydde ikke at boken stod på samme inspirerte nivå som hennes egne bøker, men at boken inneholdt «storartet undervisning» og hadde vært ansvarlig for «å bringe mange dyrebare sjeler til kunnskap om sannheten».

Boken benytter millerittisk profetisk logikk, ledsaget av profetibegreper som ikke var sett før 22. oktober 1844. Vi vil henwise til avsnitt i boken idet vi fremsetter den tredoble anvendelsen av de tre Ve-ropene.

Miller uttalte at de «sju basuner er en historie om sju særegne og tunge dommer sendt over jorden, eller Romerriket». De første fire basunene representerer de dommene som ble brakt over det hedenske Roma, og den femte og sjette basunen var Guds dommer som ble brakt over det pavelige Roma; men Miller ville ikke ha erkjent at den sjuende basunen representerte Guds dom over det moderne Roma. Med henvisning til de sju segl og de sju basuner i Åpenbaringen skrev Uriah Smith:

«Etter å ha tatt boken går Lammet straks i gang med å åpne seglene; og apostelens oppmerksomhet rettes mot de scener som utspiller seg under hvert segl. Tallet sju er allerede blitt omtalt som et uttrykk i Skriften for fullstendighet og fullkommenhet. De sju segl omfatter derfor hele en bestemt klasse av hendelser, som kanskje strekker seg ned til Konstantins tid, og de sju basuner en annen rekke fra den tid og videre, kan ikke være riktig. Basunene betegner en rekke hendelser som finner sted samtidig med seglenes hendelser, men av en helt annen karakter. En basun er et symbol på krig; derfor betegner basunene store politiske omveltninger som skal finne sted blant nasjonene i evangeliets tidsalder. Seglene betegner hendelser av religiøs karakter og inneholder kirkens historie fra den kristne tidsalders begynnelse til Kristi komme.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 431.

En basun er et symbol på krig og politisk uro. Med henvisning til vers to i det åttende kapittel av Åpenbaringen sier Smith:

«VERS 2. Og jeg så de sju englene som stod framfor Gud; og det ble gitt dem sju basuner.»

«Dette verset innleder en ny og særskilt rekke begivenheter. I seglene har vi hatt kirkens historie under det som kalles evangeliets husholdning. I de syv basuner, som nå innføres, har vi de viktigste politiske og krigerske begivenheter som skulle finne sted i løpet av den samme tid.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Det sjuende segl åpnes i de første seks versene av Åpenbaringen kapittel åtte, og i bakgrunnen for åpningen av det sjuende segl står sju engler med sju basuner rede til å blåse.

Og da han åpnet det sjuende segl, ble det stille i himmelen omkring en halv time. Og jeg så de sju englene som sto framfor Gud, og det ble gitt dem sju basuner. Og en annen engel kom og sto ved alteret, og han hadde et røkelseskar av gull; og det ble gitt ham mye røkelse, for at han skulle bære den fram sammen med alle de helliges bønner på gullalteret som sto foran tronen. Og røyken av røkelsen steg opp for Gud fra engelens hånd sammen med de helliges bønner. Og engelen tok røkelseskarer og fylte det med ild fra alteret og kastet det på jorden; og det kom røster og tordener og lyn og jordskjelv. Og de sju englene som hadde de sju basunene, gjorde seg rede til å blåse. Åpenbaringen 8:1–6.

Det finnes et profetisk avvik som vi har påpekt i tidligere artikler, men som vi ennå ikke særskilt har behandlet i dets særegne profetiske fenomen. Dette avviket består i at symboler som representerer en sekvens av veimerker i profetisk historie, alle føres sammen ved avslutningen av den historien de representerer. Vi har vist at de fire generasjonene av laodikeisk adventisme, som er representert ved de fire vederstyggelighetene i Esekiel kapittel åtte, markerte bestemte veimerker, men at hver av dem, som en prøve, gjentar seg i historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Dette avviket finnes også i de syv basunene, for selv om de representerer bestemte dommer over det hedenske, det pavelige og det moderne Roma, kommer de alle sammen igjen når den utøvende dom over det moderne Roma begynner ved den snart kommende søndagsloven.

De sju basunene har bestemte tidspunkter da de ble oppfylt i fortiden, men søster White plasserer også de sju englene med sju basuner i Åpenbaringen kapittel åtte i historien om den snart kommende søndagsloven.

«Og da han åpnet det femte segl, så jeg under alteret sjelene til dem som var blitt drept for Guds ords skyld og for det vitnesbyrd de holdt fast ved; og de ropte med høy røst og sa: Hvor lenge, Herre, du Hellige og Sanne, vil du vente med å dømme og hevne vårt blod på dem som bor på jorden? Og det ble gitt hver enkelt av dem hvite klær [De ble erklært rene og hellige]; og det ble sagt til dem at de ennå skulle hvile en liten stund, inntil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle bli drept slik som de, var blitt fulltallige» [Åpenbaringen 6:9–11]. Her ble det fremstilt for Johannes scener som ikke var en virkelighet da, men det som skulle finne sted i en fremtidig tidsperiode.

«Åpenbaringen 8,1–4 sitert.» Manuscript Releases, bind 20, 197.

I det foregående avsnitt anvender søster White dialogen og oppfyllelsen av det femte segl på perioden da de sju englene står i ferd med å blåse i kapittel åtte, men hun plasserer også den samme fremstillingen i historien om de to røstene i Åpenbaringen kapittel atten.

«Da det femte segl ble åpnet, så Johannes Åpenbareren i syn under alteret den skare som var drept for Guds ords og Jesu Kristi vitnesbyrds skyld. Etter dette kom de scener som er beskrevet i det attende kapittel i Johannes' åpenbaring, når de som er trofaste og sanne, blir kalt ut fra Babylon. [Revelation 18:1–5, quoted.]» Manuscript Releases, bind 20, 14.

De sju basunene representerer Guds dom i det hedenske, pavelige og moderne Romas historie, men de er også framstilt i historien om 11. september 2001 og den andre stemmen til den snart kommende søndagsloven. Etter å ha behandlet de seks første versene i Åpenbaringen kapittel åtte, begynner Uriah Smith å framlegge de fire første basunenes historiske oppfyllelser.

«Emnet om de syv basuner tas her opp igjen og opptar resten av dette kapitlet og hele kapittel 9. De syv englene gjør seg rede til å blåse. Deres basunblåsning kommer inn som et supplement til profetien i Daniel 2 og 7, idet den begynner med oppløsningen av det gamle Romerriket i dets ti deler, som vi i de første fire basunene har en beskrivelse av.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

Smith fastslår at de fire første basunene var Guds dommer over det hedenske Roma. Han siterer vers sju, som angir den første basunens profetiske kjennetegn, og identifiserer deretter dens historiske oppfyllelse.

Den første strenge og tyngende dom som falt over Vest-Roma i dets nedadgående løp, var krigen med goterne under Alarik, som åpnet veien for senere innfall. Døden til Theodosius, den romerske keiseren, inntraff i januar 395, og før vinterens ende sto goterne under Alarik under våpen mot riket.

Den første invasjonen under Alarik herjet Trakia, Makedonia, Attika og Peloponnes, men nådde ikke byen Roma. Ved sin andre invasjon krysset imidlertid den gotiske høvdingen Alpene og Appenninene og viste seg foran murene til den «evige stad», som snart falt som et bytte for barbarenes raseri.

«Lyden av den første basunen har sin plassering omkring slutten av det fjerde århundre og videre fremover, og viser til disse ødeleggende invasjonene av Romerriket under goterne.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith identifiserer Alarik som symbolet på Guds dom over det hedenske Roma, framstilt ved den første basunen. Hver av basunene har en historisk skikkelse som representerer basunen; Alarik representerer den første basunens ankomst fra slutten av det fjerde århundre. Miller kunne ikke ha sett at denne basunen ble brakt over Roma på grunn av søndagshåndhevelse, for Miller var en søndagsholder. Også dette overså Smith, men Smith erkjente at den første håndhevede søndagsloven ble innført av Konstantin i året 321. Den profetiske tommelfingerregelen knyttet til søndagshåndhevelse er alltid den samme, for Gud forandrer seg aldri, og denne regelen er at «nasjonalt frafall etterfølges av nasjonal undergang». Alarik representerer begynnelsen på den

nasjonale undergangen, som tok til nettopp i den perioden da Konstantin vedtok den første søndagsloven.

Smith fortsetter med å sitere vers åtte, som identifiserer den andre basunen, og fortsetter deretter sin kommentar:

«Det romerske riket ble, etter Konstantin, delt i tre deler; og derav den hyppige bemerkning: «en tredjedel av menneskene» osv., med hentydning til den tredjedel av riket som var under svøpen. Denne delingen av det romerske riket fant sted ved Konstantins død, mellom hans tre sønner, Constantius, Konstantin II og Constans. Constantius innehadde Østen og la sin residens til Konstantinopel, rikets hovedstad. Konstantin den andre hadde Britannia, Gallia og Spania. Constans hadde Illyricum, Afrika og Italia. (Se Sabine's Ecclesiastical History, s. 155.) Om dette velkjente historiske faktum sier Elliott, slik han er sitert av Albert Barnes i hans noter til Åp. 12:4: «Minst to ganger, før det romerske riket ble varig delt i to deler, den østlige og den vestlige, fant det sted en tredelt deling av riket. Den første inntraff i år 311 e.Kr., da det ble delt mellom Konstantin, Licinius og Maximin; den andre i år 337 e.Kr., ved Konstantins død, mellom Constans og Constantius.»» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Det historiske fenomenet at Roma ble delt i tre deler, og også i to deler, slik historikerne som Smith siterer omtaler det, er de elementene ved Roma som identifiserer det trefoldige forbundet i det moderne Roma, som utgjør en struktur som er delt i to, og representerer foreningen av kirke og stat. Når Smith fortsetter, identifiserer han deretter den historiske skikkelsen som er knyttet til den andre basunen.

«Historien som er illustrerende for lyden av den andre basun, synes åpenbart å gjelde invasjonen og erobringen av Afrika, og deretter av Italia, ved den fryktelige Genserik. Hans erobringer var for det meste SJØMILITÆRE; og hans triumfer var «lik som et stort fjell, brennende av ild, kastet i havet». Hvilket bilde kunne bedre, eller i det hele tatt så godt, illustrere sammenstøtet mellom flåter og krigens alminnelige ødeleggelse langs havkystene? Når vi forklarer denne basun, må vi se etter hendelser som vil ha en særlig betydning for den kommersielle verden. Symbolet som er brukt, leder oss naturlig til å vente uro og opprørthet. Intet annet enn en voldsom sjøkrig ville oppfylle forutsigelsen. Dersom lyden av de fire første basuner gjelder fire bemerkelsesverdige hendelser som bidro til det romerske rikets undergang, og den første basun viser til goternes herjinger under Alarik, ser vi her naturlig etter den neste etterfølgende invasjonsakten som rystet den romerske makt og medvirket til dens fall. Den neste store invasjonen var den som ble ført av «den fryktelige Genserik» i spissen for vandalene. Hans bane falt i årene e.Kr. 428–468. Denne store vandalhøvdingen hadde sitt hovedkvarter i Afrika....»

«Om den viktige rolle denne dristige sjørøver spilte i Romas fall, bruker hr. Gibbon dette betydningsfulle språket: 'Genseric, et navn som, i ødeleggelsen av Romerriket, har fortjent en rang lik navnene Alarik og Attila.'» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith identifiserte, idet han siterte historikeren Gibbon, som påpekte de historiske symbolene i de tre første basunene, at Genserik var den andre basunen, og sa deretter at Genserik «fortjente samme rang som Alarik og Attila». Alarik er den første basunen, Genserik den andre, og Attila huneren

var den tredje basunen, som omtales i vers ti. Smith påpekte at den andre basunen, representert ved Genserik, fremstiller historien fra «428–468». Deretter siterer Smith vers ti, som identifiserer den tredje basunen, og fortsetter sin fremstilling:

«I fortolkningen og anvendelsen av dette skriftsted blir vi ført fram til den tredje viktige begivenhet som resulterte i undergravningen av Romerriket. Og når vi skal finne en historisk oppfyllelse av denne tredje basun, vil vi stå i gjeld til notene av dr. Albert Barnes for noen få utdrag. Ved forklaringen av dette skriftsted er det nødvendig, slik denne kommentator sier, «at det skulle være en eller annen høvding eller kriger som kunne sammenlignes med en flammende meteor; hvis bane ville være særdeles strålende; som plutselig ville tre fram SOM en flammende stjerne, og deretter forsvinne som en stjerne hvis lys ble slokket i vannene.» — Notes on Revelation 8.»

«Det er her forutsatt at denne basunen sikter til Attilas ødeleggende kriger og rasende invasjon mot den romerske makt, som han førte i spissen for sine horder av hunere....»

«‘Og Stjernens navn kalles Malurt [som betegner de bitre konsekvenser].’ Disse ord — som er nærmere knyttet til det foregående vers, slik selv tegnsettingen i vår oversettelse angir — leder oss et øyeblikk tilbake til Attilas karakter, til den elendighet som han var opphavsmannen til eller redskapet for, og til den frykt som hans navn inngav.»

«‘Fullstendig utryddelse og utslettelse’ er uttrykk som best betegner de ulykker han påførte.» Han kalte seg selv «Guds svøpe.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Historien om den tredje basun, representert ved Attila huneren, strakte seg fra året 441 til hans død i året 453. Smith siterer deretter vers tolv, som fremstiller den fjerde basun og beskriver den barbariske monarken Odoaker, hvor Vest-Romas trefoldige symbolikk er representert ved solen, månen og stjernene. Han identifiserer de tre symbolene som symboler på «solen, månen og stjernene—for de er utvilsomt her brukt som symboler—og betegner åpenbart de store lysene i den romerske regjering—dens keisere, senatorer og konsuler. Biskop Newton bemerker at den siste keiseren i Vest-Roma var Romulus, som i spott ble kalt Augustulus, eller den “lille Augustus”. Vest-Roma falt i år 476 e.Kr. Likevel, selv om den romerske sol var sluknet, skinte dens underordnede lyslegemer svakt videre så lenge senatet og konsulene fortsatte. Men etter mange borgerlige tilbakeslag og skiftninger i politisk lykke ble til sist, i år 566 e.Kr., hele den gamle styreformen omstyrtet, og Roma selv ble redusert fra å være verdens keiserinne til et fattig hertugdømme som betalte skatt til eksarken i Ravenna.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Her finner vi enda et vitne om Romas tredelte deling, som foregriper det moderne Romas tredelte forening. Med det østlige Roma og keiser Konstantin ble den tredelte delingen representert ved hans tre sønner, men med det vestlige Roma var det deres tredelte styreform. Smith identifiserer deretter at solen, månen og stjernene representerer en bestemt rekkefølge der det vestlige Roma ble brakt til fall. Han avslutter sin fremstilling med følgende introduksjon av de siste tre basunene.

«Så fryktinngytende som de ulykker var som ved disse barbarenes første innfall ble brakt over riket, var de forholdsvis lette sammenlignet med de ulykker som skulle følge. De var bare som de første dråpene i en byge før flommen som snart skulle falle over den romerske verden. De

tre gjenstående basuner overskygges av en sky av ve, slik det fremstilles i de følgende vers.»

«VERS 13. Og jeg så, og hørte en engel fly gjennom himmelhvelvingens midte og si med høy røst: Ve, ve, ve over jordens innbyggere på grunn av de andre røstene fra basunen til de tre englene som ennå skal blåse.»

«Denne engelen er ikke en av rekken av de sju basunenglene, men ganske enkelt en som kunngjør at de tre gjenstående basunene er ve-basuner, på grunn av de mer forferdelige begivenhetene som skal finne sted under deres lyd. Slik er den neste, eller den femte basun, det første ve; den sjette basun, det andre ve; og den sjuende, den siste i denne rekken av sju basuner, er det tredje ve.» Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Vi vil fortsette med de tre basunveene i neste artikkel.

«Ulykkene som rammet det keiserlige Roma ved dets fall, ble forkynt helt til den aller siste av dem, inntil Roma var uten en keiser, en konsul eller et senat. 'Under eksarkene i Ravenna ble Roma degradert til annen rang.' Den tredje del av solen ble slått, og den tredje del av månen, og den tredje del av stjernene. Cæsarenes slekt ble ikke utryddet med vestens keisere. Roma besatt, før sitt fall, bare en del av den keiserlige makt. Konstantinopel delte med det verdensriket. Og verken gotere eller vandaler hersket over denne ennå keiserlige by, hvis keiser, etter den første overføring av rikets sete ved Konstantin, ofte holdt keiseren i Roma som sin utnevnte og stedfortreder. Og Konstantinopels skjebne var forbeholdt senere tidsaldre og ble kunngjort ved andre basuner. Av solen, månen og stjernene var ennå bare den tredje del slått.»

«Avslutningsordene i den fjerde basun antyder den fremtidige gjenopprettelsen av Vestimperiet: 'Dagen skinte ikke for tredjedelen av den, og natten like ens.' Med hensyn til den sivile myndighet ble Roma underlagt Ravenna, og Italia var en erobret provins under Østromerriket. Men, slik det mer treffende hører inn under andre profetier, førte forsvaret av billeddyrkelsen for første gang paven og keiserens åndelige og timelige makter inn i et voldsomt sammenstøt; og ved å overføre til paven all myndighet over kirkene la Justinian sin hjelpende hånd til fremme av det pavelige overherredømme, som siden tok på seg makten til å skape monarker. I vår Herres år 800 overførte paven på Karl den store tittelen romernes keiser.'—Keith. Denne tittelen ble senere igjen overført fra Frankrikes konge til Tysklands konge. Og ved keiser Frans den andre ble selv denne fiksjon endelig og for alltid oppgitt den 6. aug. 1806.» A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.